

Aina Seerden

woorden **Nadia Mennes**
beelden **Charlotte Visser**

Hoewel ik mijzelf zie als iemand met een open visie, schuurt het toch even als ik kijk naar de vrolijke aquarellen die Aina schilderde voor haar project *More Diversity Please*. Ik vind het belangrijk de ander te begrijpen en vraag me af waarom ik het heb, dat schurende gevoel. Is dat omdat het afbeeldingen van borsten zijn? Of heeft het te maken met de imperfectie die Aina in het project blootgeeft? De borsten zijn namelijk afgebeeld zoals ze zijn. In alle soorten en maten. In hun pracht. Met hun mankementen. Mijn eerste reactie is: wat moet ik ermee? Maar al snel leiden de schilderijen tot een prachtig gesprek over diversiteit, kwetsbaarheid en imperfectie.

Wanneer ik Aina ontmoet, zie ik een jonge vrouw met een open blik. Ze komt rustig en daadkrachtig over. In haar *Studio Aina*. visualiseert zij, als aanjager van verandering, (verborgen) sociaal-culturele vraagstukken. Ze vertaalt deze naar illustraties, set design, workshops en meer. Ik vraag me af hoe belangrijk het voor Aina is om problemen

visueel te maken. Wat zegt het over haar, dat zij maatschappelijke onderwerpen in beeld brengt?

‘Het mooie van beeld’, legt Aina uit, ‘is dat het ons op een simpele manier bewust kan maken van iets dat onder de oppervlakte ligt. Soms in één oogopslag. Door een probleem of kwetsbaarheid visueel te maken, hoop ik dat het herkend wordt. Perspectief laat zien. Verbinding geeft. Zonder dat het beladen is. Op die manier probeer ik het toegankelijk te maken voor een groter publiek. Daarbij komt dat ik een beelddenker ben. Als kind al. Ik was geen lezer. Op de middelbare school ging ik terug van havo/vwo naar havo en later naar vmbo-t. Ik moest toen naar een andere school en vond het heel erg dat ik mijn vrienden moest missen. Ik had het gevoel dat ik faalde. Maar ik leer, ook toen al, beter door te doen. Bij mij komt iets beter binnen als ik het zie en ervaar. Als ik het visueel uitgelegd krijg. Ik heb dat destijds gemist. En gun dat nu anderen.’

Ik vraag Aina welke route zij heeft afgelegd om te kunnen doen wat ze nu doet. 'Na het vmbo heb ik een jaar de opleiding Sociaal Pedagogisch Werk gedaan. Ik wilde mensen helpen. Iets dat ik misschien wel van mijn ouders heb meegekregen. Zij hebben beiden een zorgend beroep. In dat jaar volgde ik voor het eerst een beeldend vak. Op dat moment wist ik het: ik wil mensen gaan ondersteunen in een beeldende vorm.' In Tilburg gaat ze de opleiding MBO Ruimtelijke Vormgeving doen. Daarna nog de Design Academy in Eindhoven. 'Hier werd ik gemotiveerd om onderzoek te doen, fouten te maken en daaruit te leren. Alles daar is erop gericht om ontwerpen te maken die mensen verder helpen. Om creativiteit in te zetten voor de mens. Ik was er echt op mijn plek.'

Aina straalt terwijl ze vertelt. Het is mooi om te zien hoe zij zich in dit vak als een vis in het water voelt. Hoe is ze tot het project *More Diversity Please* gekomen? Wat zegt diversiteit haar? 'Het gezin waarin ik opgroeide bestaat uit mijn ouders, mijn broer en ik. Mijn broer is twee jaar ouder dan ik en totaal anders. Hij houdt van lezen en is een studiebol. Ondanks onze verschillen hebben we een goede band. Misschien kunnen we het wel zo goed vinden, juist omdat we zo verschillend zijn. We vullen elkaar aan. Leren ook van elkaar. Ik word daar blij van.'

'De vraagstukken die ik graag visueel maak, komen voort uit een eigen worsteling of die van anderen. Zo ging het ook met dit project. Twee jaar geleden onderging ik een operatie aan mijn borsten. Ik praatte daar liever niet over. Het feit dat ik een periode niet zou kunnen werken tijdens het herstel, maakte dat ik het er wel over moest hebben. En dat was achteraf juist heel mooi. Ik kwam daardoor met mensen in gesprek over hun lijf. Over hún twijfels en onzekerheden. Want die hebben we allemaal. Ik dacht: hier wil ik iets mee.'

'Het project omschrijf je als een ode aan de vrouw,' ga ik verder. 'Je roept op om de prachtige diversiteit van vrouwenlichamen te omarmen. Als het project zou kunnen praten, wat zou het ons dan vertellen?' Aina: 'De vrouwen die gehoor gaven aan mijn oproep om mee te doen, interviewde ik over de relatie met hun lichaam. Daarna

stuurdten zij mij een foto van hun borsten, waarvan ik vervolgens een schilderij maakte. Hoe verschillend we zijn, zie je terug in de aquarellen. Maar zeker ook in de bijbehorende verhalen, die onder de afbeeldingen te lezen zijn. Deze vrouwen hadden stuk voor stuk een andere relatie met hun lichaam. Ik interviewde bijvoorbeeld een vrouw van 86 jaar die ontzettend blij is met haar borsten. Maar ook een vrouw die onzeker is over haar ongelijke borsten, nadat zij tijdens het geven van borstvoeding een ontsteking in één borst ontwikkelde. Een andere, androgyne, vrouw voelt zich niet vrouwelijk en niet mannelijk. Of een transgender die zich pas echt vrouw voelt, sinds die keer dat zij door bouwvakkers werd nagefloten.'

'In de kern zegt het project: iedereen is anders. Niemand is perfect. Omarm wie je bent. We hebben allemaal onze onzekerheden en twijfels. Praat erover. Achter onzekerheden zitten juist mooie verhalen.'

Ik denk even na over wat Aina vertelt. Het voelt bevrijdend wat zij zegt. Diversiteit heeft iets te maken met acceptatie en je kwetsbaar durven opstellen. Jezelf laten zien. In beeld en woord. Ik vertel haar over het schurende gevoel dat ik in eerste instantie kreeg bij het bekijken van de aquarellen. 'Blijkbaar vind ik het in zekere mate confronterend, die kwetsbaarheid,' biecht ik Aina op. 'Als ik dat heb, zijn er vast meer mensen die dat hebben. Hoe zit dat volgens jou?' Aina: 'Dat is precies wat speelt. We missen openheid over wat echt en natuurlijk is. Doordat we steeds minder beelden zien van hoe divers onze lichamen zijn, voelen we ons daar steeds ongemakkelijker bij. We kunnen er ook minder begrip voor opbrengen. Het gevolg is dat we onze imperfecties steeds minder durven laten zien. En dat de wens om iets aan onszelf te veranderen, toeneemt.'

'Het schoonheidsideaal,' vervolgt Aina, 'is slank en symmetrisch. Onder druk van social media vinden meisjes het belangrijk om er perfect uit te zien. Door bijvoorbeeld filters en het algoritme, dat ons meer voorschotelt van wat we bekijken, wordt dat beeld steeds onrealistischer. Daar zou meer educatie in mogen komen. Ik volg bewust mensen die strijden voor diversiteit, openheid en echtheid. Ik wil realistische informatie.'

Ik vertel Aina dat ik onlangs sprak met iemand over het toenemend aantal meisjes dat plastische chirurgie laat uitvoeren. Diegene zei: Wat maakt dat uit? Je leeft maar één keer. Als je onzeker bent over iets, verander het dan gewoon. Hoe kijkt Aina hier tegenaan? Is het erg als we onszelf willen veranderen? Aina denkt na. Twijfelt even. En zegt dan: 'Dat is lastig. Ik heb zelf een borstverkleining ondergaan omdat ik lichamelijke klachten had. Ik heb lang getwijfeld of ik dit moest doen. Ik was veertien toen ik er voor het eerst over nadacht. Later twijfelde ik of ik wilde laten snijden in een gezond lichaam. Twee jaar terug durfde ik de knoop door te hakken. In essentie is het niet anders dan een borstvergroting, neuscorrectie of andere plastische ingreep. Degenen die dit overwegen doen dat niet zomaar. Zij hebben ergens last van. Ook daarin hebben we allemaal ons eigen verhaal en eigen weg te gaan. Voor mij was het belangrijk dat de ingreep mij beter zou maken, niet mooier. Wanneer het gaat om het perfect maken van het uiterlijk, door ontevredenheid, komen we bij de vraag: waar houdt het op? Wat is het streven? Persoonlijk vind ik het jammer als de wens tot ingrijpen toeneemt door de eenzijdige informatie die we krijgen. Want daar kunnen we wat aan doen.'

Het is me duidelijk. Ontevredenheid wordt aangewakkerd als we enkel perfecte informatie krijgen. We hebben authentieke beelden en verhalen nodig. Echtheid. Om

weer plaats te maken voor tevredenheid. Ik denk aan alle prachtige culturen en tradities waar de wereld rijk aan is. Aan hoe mooi ik ze vind. En hoezeer zij uitstralen trots te zijn op hun authenticiteit. Een wereld waarin perfectie de norm is en mensen er grotendeels hetzelfde uitzien, staat daar lijnrecht tegenover. Aina is het gelukt om van, wat haar zwakte leek, haar kracht te maken. Haar trots. Als vertegenwoordiger van beeld zet zij iets unieks in de wereld en wordt daar blij van.

Het doet me realiseren dat we dat ergens nog wel het meest nodig hebben. Mensen die bereid zijn hun (ogenschijnlijke) imperfecties te laten zien. Zoals ook de vrouwen in het project. Ondanks dat ze er onzeker over zijn. En ondanks dat ze weten dat het de ander een oncomfortabel gevoel kan geven. Niet om te provoceren of om aandacht te vragen. Maar omdat, zoals Aina eerder vertelde, achter onzekerheden hele mooie verhalen schuilgaan. En misschien dus wel onze kracht.

We kunnen nog veel langer praten, Aina en ik. Het onderwerp heeft zoveel kanten. Maar we zetten tevreden een punt achter ons gesprek. Het schurende gevoel dat ik had is verdwenen. Puur door het op te merken en het bespreekbaar te maken. Wat rest is verwondering. Wanneer ik nu naar de aquarellen kijk, zie ik hoe mooi en verschillend we als mensen zijn. Niet perfect. En daarin prachtig hetzelfde.

ACHTER ONZEKERHEDEN ZITTEN
JUIST MOOIE VERHALEN.